

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๙/๒๕๕๙

ศาลจังหวัดพิษณุโลก
ศาลปกครองพิษณุโลก

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒

ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ประมวลกฎหมายที่ดิน

พระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พระพุทธศักราช ๒๔๕๗

คดีที่โจทก์ฟ้องขอให้นายอำเภอเมืองพิษณุโลก และนายกองค์การบริหารส่วนตำบลดอนทอง เพิกถอนคำคัดค้านการรังวัดสอบเขตที่ดินของโจทก์ที่อ้างว่าที่ดินพิพาทเป็นทางสาธารณประโยชน์ และให้จำเลยทั้งสองนำชี้แนวเขตให้ถูกต้องตามเนื้อที่ในโฉนดที่ดินของโจทก์ เห็นว่า แม้จำเลยทั้งสองจะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ แต่การคัดค้านการรังวัดของจำเลยทั้งสองเป็นการกระทำในฐานะผู้ดูแลรักษาที่สาธารณะซึ่งเป็นที่ดินข้างเคียงของที่ดินโจทก์เพื่อระวางแนวเขตอันเนื่องมาจาก การที่โจทก์ขอสอบเขตโฉนดที่ดินของตน อันเป็นเพียงการใช้สิทธิตามกฎหมายของผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียง มิได้เป็นการใช้อำนาจตามกฎหมายแต่อย่างใด ทั้งมาตรา ๖๙ ทวิ วรรคห้า แห่งประมวลกฎหมายที่ดิน บัญญัติถึงกรณีผู้มีสิทธิในที่ดินข้างเคียงคัดค้านการรังวัดว่า “หากปรากฏว่ามีผู้คัดค้านให้เจ้าพนักงานที่ดินมีอำนาจสอบสวน ไกล่เกลี่ย ถือหลักฐานแผนที่เป็นหลักในการพิจารณา ถ้าตกลงกันได้ก็ให้ดำเนินการไปตามที่ตกลง แต่ต้องไม่เป็นการสมยอมกัน เพื่อหลีกเลี่ยงกฎหมาย หากตกลงกันไม่ได้ให้แจ้งคูกรณีไปฟ้องต่อศาลภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้ง ถ้าไม่มีการฟ้องภายในกำหนดดังกล่าว ให้ถือว่าผู้ขอไม่ประสงค์จะสอบเขตโฉนดที่ดินนั้นต่อไป” กรณีจึงเป็นเรื่องการโต้แย้งสิทธิในที่ดินระหว่างโจทก์กับจำเลยทั้งสองผู้รักษาที่ดินสาธารณประโยชน์ซึ่งเป็นที่ดินข้างเคียง เมื่อการกระทำของจำเลยทั้งสองมิได้เกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย คดีนี้จึงมิใช่คดีพิพาทเกี่ยวกับการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการใช้อำนาจตามกฎหมาย ตามมาตรา ๙ วรรคหนึ่ง (๓) แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ แต่เป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน อันอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม